

208

(68)

+

309373

Hæc sunt quæ videntur animaduersione digna in libro
De Concordia liberi arbitrij cum gratiâ donis.

Pag^a: 3 Circa principium. sic ait: Interim ex traditis in hoc articulo, illud solum ante oculos velim habere, scientiam liberam, qua Deus scit contingentia aliqua esse futura, non esse causam rerum.

Pag^a: 17. Circa finem sic ait: Quod ex eo confirmatur quò nos comparato habitu fidei, spei, aut charitatis supernaturalis, possumus cum communi auxilio Dei, vnum aut alterum actum fidei, spei aut charitatis supernaturalis ellicere etc.

Hoc ipsum docet. Pag^a: 36. et pag^a: 37. et pag^a: 38.

Pag^a: 52. Circa finem. sic ait: Quare fieri potest vt duorum, qui æquali auxilio, interiori à Deo vocantur, vnus pro libertate sui arbitrij conuertatur, et alter in infidelitate permaneat, sæpe etiam accidit, vt cum quo auxilio vnus non conuertitur alius conuertatur. — Et pag^a: 54. circa principium loquens de hac ipsa doctrina, ait: Idem quoqz dicendum est de conuersione peccatoris iam fidelis ad penitentiam.

Pag^a: 207. et sequenti, docet: Deum non concurrere ad actionem materiale peccati neqz esse causam illius. Et pag^a: 379. ait: Non omnes effectus, qui in hoc mundo eueniunt esse prouisos à Deo, et statim probat hoc in particulari, de actione materiali peccati.

Pag^a: 232. Circa medium, docet: liberum nostrum arbitrium per suum consensum efficere quod auxilium diuinum sit efficax ad conuersionem, Et non e contra; auxilium Dei efficax efficiat quod ipsum liberum arbitrium consentiat: dicit enim hæc verba, Quo fit vt diuisio sufficientis auxilij in efficacem, et inefficacem nostra sententia ab effectu, qui simul ab arbitrij libertate pendet, sumatur; illudqz auxilium sufficiens siue maius, siue minus in se sit, efficax dicatur, cum quo arbitrium pro sua libertate conuertitur; Et paulo inferius subdit alia verba idem significantia.

Pag^a: 311. Circa finem, et pag^a: sequenti, docet, quod Deus non determinat liberum nostrum arbitrium ad aliquam partem contradictionis. s. vt velit hoc aut illud, sed ipsum liberum arbitrium se ipsum determinat pro sua libertate, vnde ait; quod Deus non cognoscit certo actum futurum liberi arbitrij, ex eo quod Deus determinauit illum ad talem actum, sed quia Deus libera sua determinatione voluit creare liberum arbitrium in tali ordine rerum.

Pag.^o 322. Dicit se convenire cum alijs authoribus in hoc, quod non ideo liberum arbitrium facturum est hoc potius quam oppositum, quia Deus id præsciuit; sed e contrario Deum id præsciuit quia liberum arbitrium pro sua innata libertate id erat facturum.

Pag.^o 330. Circa finem, ait; Item quod res libero arbitrio prædita, si in certo ordine rerum et circumstantiarum collocetur, in vnam aut alteram partem se flectat, non provenit ex præscientia Dei, quin potius Deus id præscit, quia ipsa res libero arbitrio prædita, liberè id ipsum agere debet, neqz provenit ex eo quod Deus velit id ab ea fieri, sed ex eo quod ipsa liberè hoc velit facere. Et hanc eandem sententiam repetit. pag.^o 334. dicens: Non quia Deus cognoscit aliquid esse futurum, ideo illud futurum est, sed e contrario quia illud futurum est ex suis causis, ideo Deus illud cognoscit. Idem etiam repetit pag.^o 337.

Pag.^o 361. Docet id ipsum quod superius dixerat. s. Deum non esse causam actus peccati quoad materiale, ait enim: Quod Deus non vult voluntate absoluta quod actus peccatorum sint, et postea subdit: Quo fit, ut Deus non omnes entitates reales quæ producuntur in rerum natura, velit esse voluntate absoluta.

Pag.^o 371. Ait: Si loquamur de ordine ipso causarum, ac mediorum diuina providentia constitutorum, sublata præscientia quod futura sint, quæ nullo modo est causa rerum, ut q. 14. art. 8. et 13. late ostensum est, utiqz effectus, neqz necessitatem consequentia habent comparatione illius, nullumqz omnino absurdum sequeretur, si illis ita existentibus, eueniret contrarium eius quod re ipsa euenturum est.

Pag.^o 372. Ad finem, sic ait: Quare non omnis ordo diuinae providentiæ est certus, immobilis, et indissolubilis, quoad effectus assecutionem.

Pag.^o 375. Circa medium, ait: Effectus fortuitos non esse intentos à diuina providentia, sed esse præuisos in particulari, et esse permixtos à diuina providentia. Unde videtur loqui de illis sicut de peccatis. Et in eadem pagina subdit. hinc patet necesse non esse concedere, mortem illius, qui præter ipsius intentionem, dum natam voluit suffocatus est, esse intentam ac volitam à Deo, sed permissam duntaxat.

Pag.^o 379. In fine sic ait: Illud igitur imprimis nulla ratione admittendum est, Effectus oēs qui in hoc mundo eueniunt, prouiso esse à Deo, ut ita fierent, præparatisqz illis

causas, ut ita euenirent, voluissetque voluntate vel efficaci, vel absoluta, ut ex certis causis ita euenirent.

Pag.^o 384. Circa medium ait; Quod non ex eo quod Deus presciveret effectus ita euenturos esse, ideo euenirent, sed e contrario, quod illi pro libertate arbitrij, ita sunt euenturi, Deus id presciveret.

Pag.^o 425. Refert sententiam quorundam Theologorum circa materiam de Predestinatione, et sic ait: Nonnulli sententiam hanc defendunt, ut duplex auxilium diuinum constituent, quoddam efficax, quoddam sufficiens, verumtamen in efficax quod vero auxilium efficax sit, aut inefficax, censent nullaratione tribuendum esse libero arbitrio, quasi ex eo auxilium quodcumque siue magnum siue paruum efficax aut inefficax sit etc. Et post pauca, ait ita: Sed ipsi auxilio, siue Deo efficaciter, aut inefficaciter per illud mouenti tribuendum esse, quod liberum arbitrium consentiat aut non consentiat etc. Et post pauca subdit: Ea vero ratione dicunt Deum, ex adultis hos potius quam illos pro libera sua voluntate predestinasse, quod liberi voluit eis conferre auxilium efficax, ceteris vero solum inefficax etc. Et post pauca subdit: Certè non dubitarem sententiam hanc hoc ultimo modo explicatam errorem in fide appellare. Et hi, alij auctores censent suam sententiam esse adeo veram, ut opposita sit error in fide, Videatur quid horum sit verius.

Pag.^o 455. Sic ait: Licet adultus ita predestinatus, certò, hoc est absque vlla Dei deceptione, vitam aeternam consequatur, certitudo tamen non est ex parte mediòrum, effectusque predestinationis, sed ex parte diuinæ prescientiæ, qua Deus, altitudine, illimitatæque perfectione sui intellectus, supra id, quod natura rei habet, certò cognoscit predestinatum taliter pro sua libertate cooperaturum etc. Videtur hic auctor tollere certitudinem diuinæ predestinationis, quod tenus ordinar predestinatum consequentur vitam aeternam per talia media etc. Et pag.^o 457. circa principium, hoc ipsum, iterum videtur asserere, cum ait: Ut enim explicatum est in aeterna predestinatione, non est alia certitudo, quod predestinatus sit aeternam beatitudinem consequenturus quod quæ est in diuina prescientia, qua Deus certò cognouit etc. Et post pauca subdit, Idem dicendum est de paruulis.

f. quod certitudo prædestinationis eorum, non est ex certitudine mediæ p. sed ex certitudine diuinæ præscientiæ.

Pag^a 467. In principio, docet huius author, quod quamuis ex parte prædestinati non detur causa, aut ratio, aut conditio, sine qua non totius effectus prædestinationis, quantum ad propositum et voluntatem Dei, in ordine ad mediæ et finem ipsius prædestinationis, præscientiæ tñ inclusa in prædestinatione, qua præscientia Deus præiudicat ex hypothesi quod vellet conferre ea mediæ, datur conditio et ratio ex parte vsus siue cooperationis liberae talis prædestinati. Et hoc ipsum affirmat statim loquendo in particulari de prædestinatione Petri aut Joannis. Et pag^a 472. ibi. Nos vero asserentes etc. dicit; quod præscientia Dei erga merita dependet ab ipsis meritis. Et cum iuxta sententiam huius authoris, prædestinatio compleatur per præscientiam, fit ut prædestinatio iuxta eius sententiam dependeat ex meritis præiudicatis. Et pag^a 474. In principio, hoc ipsum asserit, ait enim quod verò hæc aut illa providendi ratio, tali adulto in particulari, rationem habeat, aut non habeat prædestinationis, cooperatione illius. Ex eo etiam pendet, quod ipse vno vel altero modo per suum arbitrium sit cooperaturus.

Pag^a 477. Circa medium, ait: Sed quod hi cum maioribus auxilijs prædestinati et salui non fuerint, illi vero cum minoribus prædestinati ac salui fuerint, non aliunde fuit, nisi quod illi pro innata libertate noluerunt uti suo arbitrio, ut salutem consequerentur, hi vero maxime.

Pag^a 486. Circa principium, ait: Quod Deus hunc ordinem auxiliõrum et cæterarum rerum, in quo præuidebat tum quosdam adultos, pro sui arbitrij libertate peruenturos in vitam æternam, reliquos vero minime, potius elegerit quam quicumqz alium, in quo res aliter euenisset, atqz adeo quod electione potius huius ordinis, quam alterius, hos prædestinauerit, potius quam illos, nulla fuit causa aut ratio ex parte prædestinatorum, sed id totum in liberam Dei voluntate, referendum est; quod verò electio huius ordinis, rationem habuerit prædestinationis, comparatione horum adultorum, et non illorum ratio seu

311 375
conditio ex parte auctorum, a qua id pendebar; fuit quod pro sua innata liber-
tate, hi et non illi, ita per suum arbitrium essent cooperaturi, ut ad terminū
viæ in gratia peruenirent. Ubi iste auctor videtur docere, bonum vsum li-
beri arbitrij præuisum fuisse ratione prædestinationis auctorum.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

pagella nuova del pro uincito di padova in